

Z novot, jež zavádí nový zákon, zasluhují zmínky některé, jak se jeví při prvním pročetí nového zákona. Především je to značné rozšíření činnosti konk. komisaře a s ním související zužení působnosti konk. soudu; nový zákon rozhodnutí, která dosud byla vyhrazena konk. soudu, svěřuje konkursnímu komisaři, na př. v případech §§ 92, 95, 124, 131 nového konk. ř. Dále zvýšena hodnota předmětu ve věcech vyhrazených věřitelskému výboru na 20.000 Kč (§ 118 nového konk. ř.) a hranice pro nepatrný konkurs na 50.000 Kč (§ 169). V novém vyrovnacím řádě zasluhují zmínky zejm. ustanovení o přihláškách věřitelů a jich vyřízení (§§ 43, 44), ustanovení o vykonatelnosti pohledávek ve vyr. řízení přihlášených a do seznamu přihlášek zapsaných, nepopřel-li je dlužník ani vyrovnací správce (§ 63), jakož i ustanovení o následcích neplnění vyrovnání (§ 67). Podrobný rozbor předpisů nového zákona v této krátké zprávě nechceme podati, vyhrazující si jej na dobu pozdější. Ale na jedno závažné nedopatření již zde upozorňujeme: V § 142 uveden jest mezi případy, kdy jest nucené vyrovnání (v konkursu) nepřipustné, pod č. 5. tento důvod: »příčí-li se obsah návrhu na vyrovnání ustanovením §§ 154 až 156 nebo jiným donucovacím právním předpisům«. Citované zde §§ 154 až 156 však vůbec nemají ustanovení o obsahu návrhu na vyrovnání, nýbrž o tom, kdy jest potvrzení odepříti (§ 154), o opravných prostředcích (§ 155) a o právních účincích nuceného vyrovnání (§ 156). Dosavadní konk. řád cituje v § 141, odst. 2. (odpovídajícím novému § 142, č. 5), ustanovení §§ 149 až 151, jimž v novém zákoně odpovídají §§ 149, 150, 151 a 152 (t. j. ustanovení o právech vylučovatelů a oddělných věřitelů, o právech věřitelů podstaty a věřitelů konkursních, o zvláštních výhodách a o právech konk. věřitelů proti spoluzávaným). Obsahu nároku na vyrovnání týkají se jen tato ustanovení. Také § 4 nového vyr. ř. správně pod č. 4. mluví o ustanoveních §§ 54 až 56, jimž se nesmí nabídka na vyrovnání přičítati. V § 142, č. 5. nového konk. ř. nejde o pouhou chybu tisku, jak jde z přípravných prací na jevo. A tak zůstává citace §§ 154 až 156 vyslovená v § 142, č. 5. záhadou, jež způsobí na štěstí snad více nesnází teorii (zejm. normativní), než praksi.

Navrátilův »Almanach čsl. právníků«, jehož rozeslání a možnost volného rozprodeje bylo zdrženo jeho *k o n f i s k a c í*, bude nyní všem zájemníkům rozeslán. Toto informační dílo obsahuje nejen sta životopisných dat a literárních dokladů zvěčnělých českých právníků, nýbrž sta a sta životopisů právníků dosud žijících s bohatým zdrojem jejich činnosti literární ať v oboru vědním, ať v činnosti obecně literární, umělecké, hudební, společenské, veřejné. Každý český právník nalezne příležitost nahlédnouti do tohoto osobního souboru, ba i v prázdných chvílích bude v něm hledati oživení vzpomínek na doby dřívější, v nichž se ať jako student, ať jako praktik setkával s těmi, jichž jména v Almanachu nalezne. Objednávky a dotazy: Dr. Mich. Navrátil, Praha VII., Schnellova 21.